

en ijzer- en staalproductie hebben in francs juist zoveel bedragen als in de plannen voorzien. Rekening houdende met de prijsstijgingen is dit dus onvoldoende geweest. De olieraffinaderijen daarentegen zijn boven de plancijfers uitgekomen. De resultaten in de overige bedrijfstakken zijn eveneens over het algemeen onvoldoende geweest.

Onder de voornaamste redenen voor de beperkte investeringen valt natuurlijk de geringe nationale productie te noemen. Deze voorzag voor 4/5 in de investeringen.

Daarnaast verhinderde de deviezenschaarste om grote hoeveelheden in te voeren. De catastrophaal slechte oogst in 1947 heeft een sterk vergrote import van voedingsmiddelen noodzakelijk gemaakt, waardoor op de invoer van investeringsgoederen bezuinigd moest worden, daar men het importprogramma voor grondstoffen intact heeft willen laten. De sterk gestegen prijzen in combinatie met de vaste wisselkoers hebben in 1947 nog niet de export kunnen beïnvloeden daar de prijzen grotendeels reeds bij de bestelling waren gecontracteerd. Daardoor is dus de deviezenopbrengst uit de export uitsluitend bepaald geweest door de, overigens geringe, productiemogelijkheden.

Tenslotte zijn voor een aantal bedrijfstakken financieringsmoeilijkheden ontstaan, doordat een financiering uit de winst niet of onvoldoende mogelijk bleek door de te lage prijzen en tarieven die van overheidswege werden opgelegd. Dit betreft voornamelijk de ijzer- en staalindustrie en de genationaliseerde sectoren, de electriciteits-, gas- en steenkoolproductie en de spoorwegen. Effectenemissies hadden weinig kans van slagen door de onwil van de Franse vermogensbezitter om dit vermogen aan de productie af te staan en aan het bankcrediet werden in de loop van 1947 strenge restricties opgelegd in het kader van de strijd tegen de inflatie.

Maar naast al deze redenen voor de onvolkomen verwerkelijking van het plan Monnet mag niet onvermeld blijven het feit, dat door de overheid geen enkele bepaling is uitgevaardigd om de uitvoering van het plan in de private sector te verzekeren. Zodoende zijn slechts voor de genationaliseerde bedrijven de richtlijnen van het plan bindend gemaakt. En een plan waarvan men de uitvoering niet wenst op te leggen kan evengoed achterwege blijven.

Dit en het feit dat vele investeringen voorlopig uitgesteld zijn in het belang van een monetaire stabilisatie zijn er de oorzaak van dat het plan ietwat op dood spoor is geraakt. Men werkt thans echter op het Commissariat Général aan een nieuwe versie die de periode van 1948 tot 1952 zal omvatten. Voor de financiering van de vereiste investeringen is in dit kader ingesteld een Fonds National de Modernisation et d'Équipement, welk fonds in het bijzonder gevoed zal worden met het local currency fund, de tegenwaarde in francs dus van de grants in aid die Frankrijk onder het E.H.P. zal ontvangen.

Zo hoopt men in staat te zijn, dank zij het plan Marshall, het plan Monnet in 1948 en volgende jaren eerst waarlijk tot levende werkelijkheid te laten worden.

TIJDVAK GEDURENDE HETWELK BOEKHOUDING EN ADMINISTRATIE MOET WORDEN BEWAARD

door Prof. Dr P. J. A. Adriani

Een van de abonné's richtte tot ons de vraag:

„Hoe lang moeten zakenlieden tegenwoordig hun boekhouding, admi-

„nistratieve bescheiden, correspondentie, c.a. bewaren, niet alleen op „grond van civielrechtelijke bepalingen doch tevens op grond van andere „wetten, waarmede practisch iedere zakenman te maken heeft (loon- „belasting, omzetbelasting, andere belastingwetten, enz.)”.

Prof. Adriani was zo vriendelijk op ons verzoek hierop te antwoorden.

Redactie.

Belastingrecht.

Bij het beantwoorden van de vraag hoe lang zakenlieden tegenwoordig hun boekhouding, administratieve bescheiden, correspondentie, c.a. moeten bewaren, dient niet alleen acht te worden geslagen op de voor de verschillende belastingen geldende bepalingen, doch ook op wetten en besluiten, die voor een groot aantal belastingen gelden. Daarbij valt in de eerste plaats het oog op

Buitengewoon Navorderingsbesluit (3 Sept. 1945 Stbl. F 159). Voor een groot aantal belastingen kan met betrekking tot de belastingjaren en andere tijdvakken, aangevangen met of na 1 Januari 1941 worden nagevorderd tot en met 31 December 1950. Hetzelfde geldt voor alle dividendbelasting en voor omzet- en invoerbelasting verschuldigd ingevolge het besluit omzetbelasting 1940. Voor de winstbelasting gaat dit nog verder terug, n.l. „voor het enige of laatste jaar, dat geëindigd is in 1940 en, indien 1 Januari 1940 tot een vroeger boekjaar behoort, ook voor dit vroeger boekjaar”.

De bescheiden over 1941 moeten dus in elk geval bewaard worden tot 1 Januari 1951. De N.V.'s en andere lichamen die onder de winstbelasting vielen moeten soms nog oudere stukken bewaren.

Er zijn gevallen, waarin ook na 31 December 1950 nog navordering mogelijk is, n.l. ingeval van veroordeling ingevolge art. 14, zie al. 2 van dat artikel. De daar strafbaar gestelde feiten worden als misdrijf beschouwd, art. 17 Buitengew. Nav. Besl., zodat het recht tot strafvordering vervalt door verjaring in 12 jaren, zie art. 70 W. v. Str. Bestaat vrees voor een strafvervolgung, dan is het dus zaak de bescheiden te bewaren minstens 12 jaar na „de dag waarop het feit is gepleegd”.

Daarnaast gelden de speciale bepalingen voor de verschillende belastingen. Ik noem voor de

inkomstenbelasting art. 1 van de 7e Uitvoeringsbeschikking: navordering mogelijk zolang niet *vijf jaren* zijn verstreken sedert het einde van het belastingjaar; na overlijden van een ondernemer kan de termijn nog langer zijn, n.l. indien uitstel is verleend voor het indienen der successie-memoire. Ingeval van strafvervolgung is de termijn langer art. 58 besl. j^o 127 wet 1914. Het recht tot strafvordering verjaart hier na 6 jaar.

vermogensbelasting. Daarvoor geldt hetzelfde, art. 38 na de wijziging in 1944.

vennootschapsbelasting, idem, art. 32. 3 j^o 18 besl. winstbel.

vermogensbelasting-lichamen, idem, art. 19. 3 j^o 18 besl. winstbel.

ondernemingsbelasting, idem, art. 26.

loonbelasting, art. 22: navordering is uitgesloten, indien meer dan *drie jaren* sedert het einde van het kalenderjaar, waarin de belasting had moeten worden ingehouden of afgedragen, zijn verstreken.

dividendbelasting, art. 9: dezelfde redactie, doch de termijn is *vijf jaar*.

omzetbelasting. Art. 26 al. 6 spreekt duidelijke taal: de in dat artikel

genoemde boeken en bescheiden *moeten* gedurende *vijf* jaren na afloop van het kalenderjaar waarop ze betrekking hebben, worden bewaard. Dit is een voorschrift in het belang van de fiscus. Vandaar dat de inspecteur een afwijking kan toestaan. Wie dat vraagt moet denken aan art. 18, volgens hetwelk navordering is uitgesloten indien „sedertdien” *vijf* jaren zijn verstreken. Wat „sedertdien” is leze men in het artikel. Er valt onder het geval, dat ten onrechte teruggaaf van omzetbelasting of invoerbelasting is verleend. Dat kan dus een later jaar zijn dan waarover de belasting schuldig was.

Vermogensaanwasbelasting. Volgens art. 45 is navordering mogelijk tot en met 31 December 1955.

Heffing in eens, idem, art. 30.

Successierecht. Ingeval van verzwijging kan de in art. 60 Successiewet genoemde vervolging worden ingesteld binnen twee jaren te rekenen van het tijdstip waarop akten of stukken, waaruit blijkt of het gegrond vermoeden ontstaat dat verzuim heeft plaats gehad of verkeerde opgaven zijn gedaan, er kennis zijn gekomen van de rijksambtenaar.

Samenvattend zou ik zeggen:

1. de stukken 1940—1945 bewaren tot 31 December 1955 (Buitengewoon navorderingsbesluit en V.A.B.).
2. Als algemene regel: stukken ouder dan 6 jaar opruimen, tenzij een strafvervolging mogelijk wordt geacht.
3. Na overlijden van een ondernemer dient men omzichtig te zijn met het opruimen.

BOEKBESPREKING

Termijnhandel in goederen, van Dr J. F. Haccoû, Uitg. Stenfert Kroese Leiden 1947

door Prof. Dr J. F. ten Doesschate

Deze aanvankelijk door de oorlogsomstandigheden in stencilvorm en thans in boekvorm verschenen Amsterdamse dissertatie heeft de conjunctuur niet mee. De termijnhandel in goederen is een uiting van het vrije handelsverkeer, waarin de mogelijkheid van grillige prijsprongen tot georganiseerde vormen van prijsverzekering noopt. En aangezien de beroepsmatige verzekeringsinstellingen dit risico juist om zijn grilligheid en daardoor onberekenbaarheid niet plegen te dekken, heeft de handel van ouds naar een eigen wijze van verzekering, nl. via de termijnmarkten, gezocht. De positie in de naturamarkt werd door het innemen van een tegengestelde positie in de termijnmarkt geneutraliseerd onder gebruikmaking van de gulden regel: „long the spots, short the futures; short the spots, long the futures”. Was het prijsverloop op beide markten gelijk, dan had de „hedge” haar plicht gedaan; was het niet helemaal gelijk, dan bestond de mogelijkheid, dat er een verlies resulteerde, dat dan echter in ieder geval zeer beperkt was en als het ware de premie vormde, waartegen de (prijs)verzekering gesloten was. Was Liverpool vast op grond van een grote order uit Manchester, dan reageerde reeds een half uur later de boer in Georgië; er was, ook overigens, een wereldhuishouding en, wat meer zegt, een wereldmarkt.

Dit alles doet nu een beetje onwettelijk aan. In een groot deel van